

Fehér Renátó

(Vissza)nézőpont

Látótávolságban van – susogják;
 íme az első nyíl a bullban, s jön a folytatás:
 jutalmul fejükben gépi hang dalol.
 Összebújásuk valóságghű,
 aprólékosan kidolgozott mozdulatsor.
 A zsugorodó tér dühösen sárgul köztünk.
 Átlátnak rajtam:
 valójában csak valami egypálcikás
 vágó csalogat egy céllövöldébe, akárhova,
 emiatt a kisstílusú sietség.
 Övék szélteben a járda is, fokozás céljából.
 Angyal-nyugdíjas póz, távolodóban –
 nekik nem kell lázadás.
 Úgyis már sötétedésre megtelnek.
 Én pedig szétrebbentem a galambokat a főtéren.

A mozigépész sejti

A terem sötétedik.
 Sietve befűzöm a celluloidot.
 Csorgó nyállal süppedsz a fotelbe
 – hétköznapi vendég vagy.
 A büfé kincseit remélem a pulton hagytad,
 mert felkészültem erre is:
 kollektív mámor az új marketing:
 színes, szagos, hangos,
 s néha fel is pörgetem.
 Ez a sok puding-előzetes arra kell,
 hogy ellazítson, s később számítón,
 néhány meta-képkockát betáplálhassak,
 amik kitartanak – legalább a kocsiiig.
 Beismerhetem, de semmi,
 és mégsem vigyorgok rajtad hátul
 (bár itt, a „titokszobában” van egyedül fény),
 sőt éppen kiszolgálalak,
 igaz elég közönyösen,
 de így talán még rákapsz a mozira
 és legközelebb esetleg a jegyet is megveszed.

Előjáték

– Cukrász a tavasz –

Láttam ma a tavaszt.
 Egy szellővel szinkronban riszált.
 Napszemüvege fejére tolvá
 kacéran irányította a napsugarakat –
 pillanatokra elvakítottak.
 Haja mézes-uszályként lobogott –
 mohó szippantásom meg is akadt.
 Ránctalannak tűnő fény fehér ruhája
 dekoltázsán áttetsző kéj-lángok gyúltak
 (oltogatásuk növeszti majd méhében a nyarat).
 A pisztolytáskákat már levetette,
 előkerültek belőlük karamellás combjai;
 a szökökút hús márványa gőzölve füttyentett,
 mikor peremére ült.
 Tovább sétafikált
 és az utána hömpölygő vaníliaillat
 lepedőként borult rá a térre.

Papírmédál

A lépcső-paragrafusokban botladoztunk az ajtóig.
 Bár ajkad aznap olyan volt,
 mint egy motel fényreklámja.
 Kapaszkodtál belém, tartottalak
 (fair play vigaszdíjam: a papírmédál).
 És végre el tudtunk bújni: az éjszakában
 összeért az orrunk, mint az eszkimóknak.
 A küszöb-univerzumon inogtunk.

Azóta integetek.

Ökördy Kornél
 Káromkodások

(Részletek)

Pedig minden, mi eddig volt, maradt
 a régiben. Sovány vigaszon lóg
 kifulladt életem himbálózva
 Kharón kobakja fölött. Ím, prológ.

Apaarcú jöttment csücsül hosszú
 kalapkabátban, elbeszél éppén,
 most már pipál, magázza a kurvát,
 emléket állít egy emlékképben.

Lelkem kavarta feketeleves
 nyelvjeként én jelentőségteljes
 jelentésű vagyok, néhány neves
 névvel nevesített az önmagam.
 Kigurul a díszletből a játék,
 Heloise méhében gyerek fogan.

Hogy egy álom felébreszt vagy emlék-
 kép maskarában egyszer megviccel,
 hogy a spontán köpött poén elsül,
 ahogy kell, vagy kimarad a ziccer,
 cédére írtam állományaim,
 mielőtt újrainstallt kezdenék,
 vagy a végén szentségelek, vagy hogy
 ráébredek, mi minden kéne még,
 mondjuk, mikor kimondanám, csak szép
 és egyszerű szavakkal, mértékkel
 vagy önpusztító szellemességgel,
 min múlnak a dolgok, s ebben neked
 miért van olyan fontos szereped.

Eljött a pillanat, beléd estem.
 Magyar nyelv és irodalom órán
 tanult érzékenységgel próbálok
 szépíteni az idejekorán

nyilvánvalóvá vált szűkösségem
 minden további jóban (mert többé
 nem elégít ki az, hogy jól duglak
 futó órákon át, máskor köddé
 váló emóciós füstjelekkel
 újabb együttlétről üzengetünk,
 már félreértem pillantásaid,
 s bosszantók a külön töltött hetek):
 félttem, hogy az üresség eltemet –
 kibéleled vékonyka lelkemet.

Csak én vagyok. Csak én próbálkozom,
 csak én akarok és sikerülök.
 Csak én ölök, a börtönbe ülök,
 terhét a súlynak én viszem-hozom.
 Csak én szeretek, egy szerető test
 onanizálni csak nekem való.
 Csak én tárcsázok, én szólok, halló,
 csak én csapom le, hogy csélcshappá rest
 változni önmagam megcsalatom.
 Csak én vagyok a tervrajz és csak én
 a vakolat, gerenda, rá szatén,
 csak én vagyok a test meg az atom.
 Csak én a köd s a feledett nevek.
 Magam közül magam leszek. Növök.

Ez lesz az utolsó versem rólad,
 nem áldozok fel már több dőre sort,
 napfényes aulámból távozhatsz,
 ördögszekér, amit a szél sodort
 hozzám, és már el is ragad, végre
 szobanövényekkel rakom tele
 díszes helyiségem utánad, fikusz
 s fehér fokföldi úgy fele-fele
 arányban, szép lesz, mert fényes minden,
 félgömb a boldogság, belül ragyog,
 mint régi rázós, hóesős játék.
 Gyümölcsöző rohadásban vagyok,
 lángolva töppedek – versem minden
 szava beszél, s a vers maga motyog.

Mélyebbre néztem, mondom, hogy veled
nincsen több égtáj csak nyugat s kelet,
egyik felől pazar muff érkezik,
a másik oldalon ádám-mezig
vetkőzött muskétás szorongatja
meredő vádlóját, egykor gatyá
volt rajta a lélek, de most a perc,
ahogy Demjén szaval, itt van, s tepersz
elérni az utolsó fordulást,
mikor keleti muff felindulást
mímelve a muskétára vizes,
majd nagy szundítással pont i-re fel.
Így vagy velem az én szerelmesem,
bugyid mosom, veled isom-esem.

Se szép, se jó. Nem új, nem hökkent meg,
nem alkuszik meg és nem is gagyi.
Nem rontja el, nem tartja elkentnek,
de még nem is Shrek vagy Hüvelyk Matyi,
sem Hamlet, sem Polonius, egy sem.
Nem lesz belőle és nem volt soha,
nem tisztán és még csak nem is vegy'sen,
nem egy, nem kettő, nem három, noha
négyszer futhatsz neki, s nem lesz haszna.
Nem siklik, mint felszínen a hajó,
nem oldalog el, mint aki baszna,
nem egy Duna, talán nem is Sajó –
hamis kis vers (poéta-grimasz), na,
ahogy te akartad. Se szép, se jó.

